НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

Здобудеш Українську Державу, або згинеш у боротьбі за Неї

Декалог українського націоналіста

www.nacija.org.ua
nacija@mail333.com

18 - 24 травня 2004
№ 18 (29)

ЧАСОПИС КОНГРЕСУ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

16 травня – День пам’яті жертв тоталітарного режиму

За волю платили життям

Биківнянський ліс під Києвом: гомін столітніх дерев, оповитих жовто-блакитними стрічками – наче ехо минулого, сотні чорних, мов крила смерті, безіменних хрестів.... І тільки подекуди на хрестах – таблички з іменем. Люди з запаленими поминальними свічками. Прапори КУН, УРП „Собор”, УНП, українські державні з жалобними стрічками. Багато молоді, дітей, квітів...

Наприкінці 30-х рр. тут, у Биківні, НКВС розстріляв близько 100 тисяч наших співвітчизників. 16 травня Україна в жалобі схилила голову, віддаючи данину пам’яті жертвам тоталітарного режиму. Вінок від американського народу поклав посол США в Україні. Згадаймо, Биківнянські могили відвідав під час візиту в Україну Папа Римський Іван Павло ІІ. Представників нашої влади, як і в попередні роки, - не було.

Панахида по безвинно загиблих. Вшанував пам’ять жертв політичних репресій лідер „Нашої України” В. Ющенко. Виступали народні депутати, представники громадських і політичних організацій, колишні політв’язні. Пісню „До українців” виконав Теодор Кукуруза.

Як головна, звучала на мітингу-реквіємі думка: жертви Биківні – результат злочинної дії на українській землі антиукраїнської, антинародної влади. Маємо озброїтись силою духу героїв, які загинули, але не скорились. А ще - маємо пам’ятати. Якщо забудемо про драми минулого, вони наздоженуть нас у майбутньому. Тільки пам’ять, а ще - рідна мова, історія, християнська віра і... священні могили наших героїв – скарб, з яким ми як нація - нездоланні. Сьогодні нам бракує лише – української влади, яка б слугувала Україні і відстоювала її незалежність. Бо слова, викарбувані на обеліску в Биківні: „Найдорожче у вас воля. Ми платили за неї життям”, – звернені до нас - живих.

Конгрес-інформ

«Ми не пропустимо, щоб проміння свободи усіх націй заблищало на наших рабських кайданах: ми розіб’ємо їх до схід сонця свободи».
М. Міхновський

Шановні полтавчани!

23 травня 2004 року о 12 годині в міському Будинку культури за адресою: м. Полтава, Майдан Незалежності, 16 відбудеться науково-практична конференція:
***“Внесок Миколи Міхновського у становлення Української держави”*,** приурочена до 80-х роковин трагічної загибелі видатного українця, одного з ідеологів українського націоналізму Миколи Міхновського, який народився на Полтавщині.

В конференції візьмуть участь: Голова Конгресу Українських Націоналістів, народний депутат Олексій Івченко, члени Головного Проводу Конгресу, науковці.

Запрошуємо всіх взяти участь у конференції.

Вшануймо Великого сина Української нації.

Конгрес Українських Націоналістів

6 ›

14 травня Славі Стецько виповнилось би 84 роки

Слава Стецько народилася в травні, коли квітує наша земля, наповнюється життєдайною силою, оновлюється і радіє. І буде в цей день у пані Слави багато квітів і на могилі, і в її кабінеті. Певна, що будуть розкішні букети, а хтось принесе, як і за життя, заморську дивину – орхідею.

А мені так би хотілося прийти в цей день до пані Слави зі скромним букетиком лісових конвалій. Бо так Бог дав, що пані Слава сама, мов конвалія, - така ж не кричуща, скромна, ніжна і тендітна. Але сильна , мужня і нестримна. Квітне конвалія і дарує аромат серед дикого лісу, під дубами-велетнями, які заступають сонце. Так і пані Слава у своєму житті протистояла злу, як протистоїть ця квітка весняним зливам, вітрам і холоду, немов собою зігріваючи землю. І як лісова конвалія лікує хворих на серце, так і ця жінка була і буде ліками для всієї нації, що зветься українцями. Тому і квітнуть ці квіти саме для пані Слави в день її народження.

Вдячна Богові, що мала щастя бути в її кабінеті і молитися за Україну перед образом Матінки Божої, до якого молилася й вона. Хотілося б прикрасити і кабінет, і могилку пані Слави її квіткою так, як вона прикрашала собою всю Україну.

Вічна пам’ять цій героїчній жінці. Христос воскрес, нехай же воскресне і мила її серцю Україна!

5 ›

Проста гуцулка з Карпат

Антоніна Спільна,
селище Кути, на Косівщині

Українська пісня – найкраща в Європі

Це довела на „Євробаченні – 2004” наша найяскравіша естрадна зірка Руслана Лижичко. Її перемога стала тріумфом для України.

Спантеличення, подив, відкриття і, зрештою, мало не шок пережила Європа, побачивши „Дикі танці” з України. Такого теплого, щирого і доброзичливого прийому європейської спільноти, який Україна відчула у Стамбулі, ще не було. Свідками цього стала сімдесяти мільйонна телеглядацька аудиторія у різних країнах світу, яка шаленіла від захоплення талановитою й чарівною українкою.

Нехай щастить тобі, славна дочко Карпат!

Конгрес-інформ

! ПИШЕ ГРИНЬ З ГОРБАТОГО ПОТОКУ...

Вітаю Вас, пане редакторе!

Днями гостював у мене Мордко Шварц з Америки. Приїжджав подивитися на гори, де він народився і де мій найстарший брат врятував його від німців.

- Ви є файні люди, - каже. - Не до решти зіпсовані, до всього маєте дриґ, але до політики темні, як комин зсередини. Нема у вас добрих керівників ні нагорі, ні вдолині. Дорога до села така, як була 60 літ тому, а школярі донині вчаться в корчмі мого тата.

- За совітів, Мордку, на школу не було коштів, бо будували комунізм, а тепер нема ні коштів, ні школярів, бо молоді люди виїхали, а такі, як я і ти, дітей уже не можуть родити.

- Нащо тобі, Гриню, що я можу? Ліпше говорімо про політику. Україну записали в ЄЕП, як колись твого брата до колгоспу. А треба приставати до багатих і мудрих, то й самі такі станете. Я їхав до тебе з Будапешта через Мукачів. Там якраз били морду демократії, навчали, як треба голосувати. Перед тим зіпсували майонезом костюм Сороса. В ЄЕПі ніколи інакше не буде, хіба що, як у Чечні. Ви до демократії не звикли, бо довго не мали своєї держави,

- Але ви ще довше не мали.

- Зате ми чужими державами керували. Ти щось чув про Дізраелі? Британською імперією керував. І як керував! Не те, що ...

- Кучма?

- Гриню, я твій гість. Хіба я маю право критикувати твого президента? Я йому навіть не смію побажати, аби мав цілий корабель золота і все потратив на адвокатів. Ви собі його маєте, ви собі його й критикуйте.

- Мордку, твій онук - великий бізнесмен. Може би якісь інвестиції вклав у Горбатий Потік?

- У що - у виробництво березових віників? У вас яка демократія, така й економіка.

- У нас не демократія, а соціал-демократія.

- А чому “об’єднана”?

- Для іміджу: гарне слово, значить, гарна компанія. Так, як і назва “соціал-демократія”. Повені на Закарпатті показали, як виглядає соціальна політика під керівництвом соціал-демократів, а вибори в Мукачеві - як виглядає демократія.

- Але і в інших місцях України не набагато ліпше. Я дивлюся телевізор і читаю газети. Знаю за Донецьк, Херсон... Хіба таке може робитися без відома і згоди з найвищої гори?

- Мордку, ти казав, що не маєш права критикувати, бо то не твій президент.

- Я не критикую, я лишень питаю. Хіба не можна запитати?

Зустрівшись через 66 років, ми так по-людськи й не поговорили: не дала політика. Щось із нею у нас не в порядку, коли вона змушує так багато про себе говорити.

З пошануванням
Гринь Волохатий

P.S. Мій гість цікавився, що будуть робити з портретами Кучми, які тепер є в усіх урядових кабінетах в Україні, коли той піде з президентства. Може, Ви, пане редакторе, знаєте?

НА БАРИКАДАХ

Хочеться пожаліти президента ...

Пане Президенте! Чула колись по „Свободі", як Вас жалів один слухач. Пожаліла Вас і я, дивлячись на екран телевізора, де Ви стояли на трибуні і перед Вами чинно сиділи 3 тисячі зібраних з України людей на підтримку вашого конституційного перевороту. Так от, сиділи вони, гарно вбрані, і байдуже позирали на Вас і на вашу президію. Ох, Ви наше українське нещастя: будучи Президентом такої держави, Ви так і залишились парторгом підприємства. Хочете повернути з небуття партійні збори з одностайним „одобрямс"?... А усі чинно сидять і бояться. А що, як разом з партійними зборами, де всі „за", повернуться і каральні методи проти тих, хто „проти"? А що, як відкриються "вільні економічні зони" в Магадані, Воркуті, на Колимі! На це в нашого українського «нещастя» розуму стане, та й друзяки з парламенту стараються, і уряд, бач, кошти вже збирає.

Звук в мого телевізора під час Ваших промов виключений майже завжди, тому «милуюся Вами», бо Ваші перли на кшталт «Україна не Росія» або «опозиція не до влади, а до української нації», - відомі. Ви їх смакуєте щоденно! Подумки порівнюю це зібрання Ваших однодумців (інакше не скажеш) із зібранням 30 березня ц.р. на Грушевського, де брала старт майбутня влада України.

Перед Вами сиділи 3 тисячі, які за будь-якої влади голосували б «за». Ну є такий тип українця: „якби не гірше, а так най буде!" Сиділи в зручних кріслах, відпочивши в комфортних готелях після поїздки в купе швидкісних експрес-потягів. Певно й поснідали в недешевому ресторані. І поїздки їхні будуть оплачені належно, як відрядження.

І ось моє 20-тисячне зібрання перед будинком уряду, на чолі з п. Ющенком... Тут зібрались люди небайдужі, сюди їхалось за покликом серця... Нам чинилися перепони в поїздці - замість 4 автобусів ми заледве отримали 2. І їхали ми всю ніч, співаючи великодних і стрілецьких пісень, і мінялись місцями, бо ж їхали люди й стоячи. І ділились харчами. І було нам весело і затишно на душі, і анекдоти самі вилітали з вуст і про Вас, п. Президенте, також! І ДАІ тримало нас по півгодини, а то й більше, на кожному їхньому пункті. Ну і, звісно, Київ зустрів нас не тепленьким борщиком... Зате Вам і Вашим байдужим делегатам ніколи не скуштувати того величного духу справжнього єднання, який панував на моєму зібранні - духу єднання однодумців з сильною волею, з щирим почуттям правоти і до кінця виконаного обов'язку перед Богом і людьми! І не з примусу і байдужості, як у Ваших делегатів.

Я надзвичайно рада, що нас, яким до всього є діло у власній країні, все-таки більшість в Україні. І сумління українки мені не дозволяє мовчати або закривати очі на всі неподобства, які творите Ви або оті Ваші, оплачені бюджетними коштами, делегати конференції (чи як воно у Вас називається) на підтримку конституційного перевороту.

Так хотілось би написати щось ліричне, а не політичне! Але в парламенті – „Страсний тиждень". І в Україні також. Яка ж тут лірика!?

Вам, мої любі краяни, Віри, Надії й Любові у Ваших родинах. І всім нам - воскресіння нашої єдиної, найкращої в світі держави, багатої на хліб і працьовитих людей.

Антоніна Спільна, селище Кути, що на Косівщині

ВИБОРИ В МУКАЧЕВОМУ: ОЦІНКА ПАРЛАМЕНТУ

12 травня у зв'язку з виборами в Мукачевому Верховна Рада України прийняла постанову, якою рекомендувала Президенту звільнити главу Закарпатської обладміністрації І. Різака (член СДПУ(о)) і запропонувала міністру внутрішніх справ звільнити керівника Закарпатської міліції Варцабу та його заступника Русина. Крім того, парламент звернувся до генпрокурора України Геннадія Васильєва із закликом опротестувати рішення Мукачівського теврибогрчкому, яким переможцем на виборах мера визнано Ернеста Нуссера, кандидата від СДПУ(о). Парламент також закликав Васильєва порушити кримінальну справу за фактами фальсифікації результатів виборів та побиття народних депутатів.

Останнім пунктом постанови парламент рекомендував Л. Кучмі дати правову оцінку діям окремих осіб Адміністрації Президента, які дестабілізують ситуацію в державі.

Парламент вирішив 1 червня 2004 року ще раз заслухати силовиків щодо розслідування подій у Мукачевому.

За цю постанову проголосували 238 депутатів, серед яких "Наша Україна", БЮТ, СПУ, КПУ, 4 депутати "Регіонів України", 13 депутатів "Центру", 1 - від "Демініціатив", 1 - від фракції Аграрної партії, 11 - від НДП та 10 позафракційних депутатів.

Відповідаючи на запитання журналістів, чому Верховна Рада не підтримала відставку Медведчука, лідер «Нашої України» заявив, що події у Мукачевому, проходили за сценарієм з Банкової; той же Різак діяв так, як йому вказували з Києва. «Спочатку варто розібратися на регіональному рівні, а потім, коли ми матимемо достатньо доказів, будемо ставити планку вище, включаючи відповідальність за мукачівські події Адміністрації Президента, міністра внутрішніх справ та уряду», - зазначив В.Ющенко. На його думку, прийнята постанова є своєрідною «маленькою перемогою».

За матеріалами інформагентств

ВІДГОМІН

Роздуми колишнього політв'язня

Мукачівські події ще раз підтвердили, що злочинна антиукраїнська верхівка ніколи не віддасть влади демократичним шляхом. Відчуваючи безкарність, вони відкрито і нахабно вступили в бійню (не боротьбу) проти свого народу, нехтуючи законами.

З ними безперспективно вести розмови про демократичні принципи, закликати до моралі. Вони розуміють лише силу. Тому нам необхідно організувати захист виборчих дільниць під час президентських виборів. Біля кожної виборчої дільниці мають бути народні ополченці, здатні гарантувати безпеку працівникам комісій та захист бюлетенів від викрадення чи знищення. Вже сьогодні треба готувати народ до захисту своїх прав, опираючись на підтримку патріотично налаштованих партій. Партії, в свою чергу, повинні сприяти народним депутатам від опозиції у створенні таких дієздатних груп для захисту права людей на чесні вибори.

Василь Кондрюков, м. Київ

Чи не пора?

Вмикаю телевізор, щоб подивитися останні новини, але замість новин крутять" якийсь фільм. Причому дійові особи дуже схожі до тих, які розганяли в 1917 р. "учредительное собрание", тільки без червоних стрічок і без маузерів. А ж чую - диктор говорить про хід виборів у Мукачевому, а "дійові особи" на екрані громлять виборчі дільниці, розганяють депутатів Верховної Ради і спостерігачів за виборами. А ще диктор каже, що цих погромщиків привели на вибори прихильники Нуссера - кандидата, від парєії СТРВ(о), вибачте СДПУ(о), а СТРВ(о) їх назвала газета "Репортер", а я прочитав та й почав плутатися в назві.

У лідерах СДПУ(о) ходять колишні лідери й члени КПРС, спадкоємиці РСДРП(б), - Кравчук, Медведчук, Кремінь тощо. Назви парій – СДПУ(о) і РСДРП(б) – майже тотожні. Звідси і відчуття подібності. Та й ті, що робили погроми в Німеччині, також називали себе соціалістами і утворювали штурмові загони. А в нас такі загони вже створені. В руках Медведчука зосереджено всі силові структури. А готують штурмовиків" починаючи зі школи - на третьому уроці фізкультури, введеному В. Кременем на прохання Г. Суркіса і оплачуваному з бюджету.

Пора вже позбуватися диктаторів. Щоб не допустити фашизму СДПУ(о) в Україні треба виходити на вулиці й майдани і вимагати від влади вживати заходів для обрізання щупалець новій політичній гідрі під назвою СДПУ(о).

Степан Голобин, м. Івано-Франківськ

НАФТОВІ ВІЙНИ І УКРАЇНА

НОТАТКИ ПОЛІТОЛОГА

"У Європу разом із Росією", "Україна і Росія мають спільні інтереси", "Наші економіки настільки взаємопов'язані, що Україні конче потрібна інтеграція з Росією", "Росія – наш головний економічний партнер" – такими гаслами оперує нинішній уряд України. Немає нічого брехливішого за ці гасла. Насправді економічні, а відтак і політичні, інтереси України і Росії, прямо протилежні.

Справа в тому, що російська економіка побудована на двох китах: видобування й експорт енергоносіїв та (меншою мірою) експорт продукції військово-промислового комплексу. Щодо другого, то абеткова істина: Україна й Росія діють на одних ринках, отже, є запеклими конкурентами. А от щодо експорту енергоносіїв, особливо нафти, - тут потрібні певні пояснення.

Справа в тому, що державичлени Організації країн-експортерів нафти (ОПЕК) і Росія, що діє разом із ними, з усіх сил прагнуть домогтися підвищення світових цін на нафту. Високі ціни на нафту призвели до скорочення українського ВВП на 4-5% у порівнянні з тим, яким би він був у разі стабільності цих цін. Власне, впроваджуючи високі ціни на нафту, Росія завдає подвійного удару по українській економіці: поперше, ростуть всі ціни на нашому внутрішньому ринку, по-друге, українські товари стають менш конкурентноздатними на російському ринку (оскільки там діють внутрішні низькі ціни на енергоресурси, отже, собівартість російських товарів нижча за аналогічні українські товари).

Але справа не тільки в цьому. Основні добувачі нафти, крім Росії, – це арабські країни: Нігерія, Венесуела, Іран, Індонезія. Прямо сказати, не взірці цивілізації. На недавньому самміті ОПЕК перемогла позиція Саудівської Аравії, яка виступила за скорочення виробництва нафти, що призведе до нового зростання світових цін на цю сировину. За допомогою такого нафтового шантажу ці країни ставлять за мету звести до мінімуму роль США у світовій політиці й змусити Європу виконувати їхні умови. Хто зацікавлений саме у такому перебігу подій? Відповідь однозначна: Росія, де знову розгорілися імперські амбіції. Отож не випадково є думка низки аналітиків, що російські спецслужби стоять за спинами деяких найрадикальніших ісламських терористичних груп: стратегія і тактика нинішніх "воїнів джихаду", які ведуть війну проти Заходу, зовсім не схожа на те, що робили ці ж "воїни" до приходу Путіна.

Таким чином, арабські шейхи й аятоли разом із кремлівськими мудрецями вельми зацікавлені у глобальній поразці США. До речі, цього року російські золотовалютні запаси вийшли на друге місце у світі (після США), а на рахунку арабських володарів лежить понад 7 трильйонів доларів (тоді як обсяг державного бюджету США становить 2 трильйони). Тому потенційну можливість вести боротьбу з Америкою задля досягнення власних цілей ці сили мають (і ведуть її). А от Україні, попри антиамериканські настанови деяких демократів, перемога Росії та диктаторських режимів країнчленів ОПЕК над США та Європою нічого хорошого не несе.

Власне, "стара" Європа, тобто Франція, Німеччина й низка інших держав, схоже, змирилися з діями ОПЕК та Росії, сподіваючись на нафту і газ Північного моря, на виробництво біогазу та зниження енерговитрат, зрештою, на порівняно дешевий російський газ. В обмін на останній значна частина європейських політиків готова заплющити очі на те, що Україна, Білорусь та Молдова опиняться у "зоні відповідальності" Російської Федерації. Польща та Румунія, країни Балтії, на їхнє щастя, встигли сховатися під "парасольку" НАТО; Грузія та Азербайджан спокушають Європу й США порівняно дешевою каспійською нафтою, і тому теж можуть сподіватися на патронат Європи. На що ж у цій ситуації покладати надії Україні? Насамперед, на саму себе. А ще – спробувати лавірувати між "сильними світу цього". Адже Україна є найбільшим транзитером російського газу (і значним – нафти) у Західну Європу, отже, на цьому чиннику можна зіграти. На додачу, Україна має нафтогін Одеса-Броди (це коли йдеться про каспійську нафту). А ще – на що мало хто зважає – без людських ресурсів України неможлива ефективна експлуатація нафтогазових родовищ російської Півночі. Я вже не кажу про сім мільйонів наших заробітчан, на яких значною мірою тримається економіка країн розширеного 1 травня Євросоюзу. Сумно, що ці люди не знаходять гідної праці на Батьківщині, але держава має використати і цей важіль для тиску на Західні уряди.

Єдина проблема – це українська влада, яка змушує Україну виступати у нафтових війнах сучасності на боці Росії та диктаторських режимів ОПЕК, а також руйнує вітчизняну економіку в ім'я власних скоромининущих прибутків. А це шлях до національної катастрофи, яку можна відвернути шляхом масової національної дії і приходу на президентську посаду Віктора Ющенка.

Віктор Стриж

ЦАР-БАТЮШКА ПУТІН: „АБО БУДЕ ВЕЛИКА РОСІЯ, АБО НЕ БУДЕ НІЯКОЇ!"

«Цей хлопчик з ленінградської комуналки дуже небезпечний для всіх нас", - так охарактеризувала В.Путіна одна з його вчительок. Наскільки ж той Путін є насправді небезпечним для світу?

Щоб зрозуміти це, треба знати сучасну Росію, яка є - симбіоз армії, православної церкви та зубожіючого населення, при чому останнє там жити не може без царя-батюшки. Суть сучасної Росії в парадоксальній трагікомедії з поєднання червоної зірки й двоголового орла, приватної власності та совдепівських гебістів в її управлінні, надприбуткового визискування нафтогазових ресурсів й бомжуючого населення. Сучасна Росія - це дві держави - „Москва" та „Санкт-Петербург", які опікуються анклавами та домініонами під назвами "федерація" чи СНГ. Саме Путін привів усі ті "федерації" до паперової рівноправності! Суть її полягає в тому, що Президентом Росії може стати лише... Путін. Така там демократія.

Сучасна Росія живе за рахунок видобутку та продажу нафти й газу. У них там нафтогазові концерни укладають угоди з областями та республіками. У нормальних відносинах вони жити не можуть! Наприклад, хіба у правовому полі концерн "Лукойл" міг би розробити та експлуатувати комплекс нафти та газу в ... національному екологічному заповіднику, загрожуючи самому факту існування Калінінградської області та Балтійського моря? Однак там у них той концерн укладає угоду з адміністрацією Калінінградської області і качає нафту за кордон!

Пам'ятаєте брежнівські нафтодолари? Саме вони породили совдепівську „золоту молодь". Путін - один із представників тієї молоді. Проте сьогодні надворі вже XXI століття. Путінська Росія живе в умовах дикунського арабського Сходу. Як і араби, росіяни качають нафту на продаж в якості сировини. Це у постіндустріальний час!

Країна, яка не займається продуктивною працею, а живе з пограбування надр, є небезпечною. Тому світ мусить думати, як цивілізовано позбутися небезпеки. Коли та "федерація" почне валитися під тиском обвалу нафтодоларів та руйнації дивних відносин типу "концерн-область", та повтікають звідти всі царі-батюшки, народам залишиться кривава сеча у пошуках свого добра, теренів та спадків. Тому тут справді "або не буде ніякої Росії".

Російський "порядок" в Ічкерії

Московський патріархат вже не визнає зверхності Вселенського Патріарха та каже: „Ми вже стали потугою та центром православ'я всього світу". Сміх та гріх: дикуни починають вчити праведників, як треба Бога молити.

Комсомольцям-гебістам Бог ні до чого. Їм треба впливу й контролю, а якими методами та під якими символами все те буде здійснюватися – байдуже. У тому суть сучасної Росії.

Політика нафтодоларів призвела СРСР до смерті. Те саме станеться і з Росією. "Золоті хлопці" заважають іншим продукувати. Згадаймо, як вони нам, українцям, утворювали економічні блокади та перешкоди щодо будівництва на Чорному морі нафтотерміналу, відкриття та запуску нафтогону "Одеса-Броди", перекидання каспійської нафти через Чорне море до Європи. Так само щодо реалізації проектів „Самсун-Джейхан", „Іракська нафта в обмін на продовольство". Тоді "зелені", щиро фінансовані "золотою молоддю", доводили нам та всьому світові "шкідливість" тих проектів. Водночас Московський патріархат з царем-батюшкою на чолі купував... танкерний флот. Декілька тих церковних танкерів навіть зареєстровані в Україні. Напевно, то і є найголовнішим призначенням московського православ'я!

Отож, армія, РПУ та зневірене бідне населення є опорою Путіна як царя-батюшки.

Екстремізм, нетерпимість, чванливість завжди були притаманні царям-батюшкам з російських комуналок. Сьогодні ми спостерігаємо той самий екстремальний "порядок", ті самі одобрямси та претензії на чуже. РФ - це навіть не СРСР. У тамтешнього царя-батюшки немає підстав декларувати гасла про "велику Росію". Країна, в якій на душу населення виробляється менше тисячі доларів ВВП, хоче диктувати умови поведінки на ринках світу! Хоч 7 млн. росіян за межами країни продукують на користь інших націй та не переймаються дурницями царів-батюшок, хлопчикам-комсомольчикам притаманне екстремальне: краще ніякої, якщо не наша. Поки - їхня, тому й "велика".

Микола Жуков

АНТИУКРАЇНСЬКЕ „КОЗАЦТВО" В УКРАЇНІ

Відродження українського козацтва було і є позитивним процесом. Україна потребує відновлення козацької слави минулого, патріотизму і лицарства своїх славетних синів, козацької романтики як виховного ідеалу для молоді. Зрештою, потрібні структури, у будь-який момент готові виступити на захист Батьківщини, допомогти Збройним силам нашої держави.

Проте останнім часом під виглядом козацтва в Україні масово утворюються сумнівні напіввійськові формування, де панує вороже ставлення до всього українського. Ці суб'єкти в одностроях російського козацтва (а інколи й українського) принципово відкидають українську мову, навіть називаючи себе „запорожцями", хоча на Січі не було ніякої „двомовності", а тільки українська; відкидають українське православ'я, підпорядковуючись Московському патріархатові, співпрацюють з російськими структурами, які не приховують ворожих настроїв щодо України.

Один бахчисарайський „козак" у Криму розповідав представниці місцевої української громади: «Нам батюшка в церкві сказал, что хахлов надо біть, как і татар». Не варто уточнювати, до якого патріархату належить ця церква і цей батюшка, бо й так усе ясно...

А той «козачок», до речі, колишній офіцер радянської армії...

То чи не отримаємо ми під виглядом деяких формувань «українського козацтва» такого собі колективного Ярему Вишневецького, який теж був колись українським князем?

Вже зараз зареєстровано Мін'юстом декілька козацьких військ зі своїми отаманами. Але не слід забувати, що йдеться не просто про громадські організації, а про напіввійськові структури, або як їх називають в міжнародних довідниках – «парамілітарні формування». І тому, якщо не державі, то патріотичній українській громадськості має бути небайдуже, що коїться в лавах нашого козацтва і наскільки воно - наше. Краще за все могли б розв'язати цю проблему самі козаки на власному Всеукраїнському козацькому з'їзді. Не завадило б створити реєстр українського козацтва, щоб громадськість знала, від кого чекати допомоги в боротьбі за українську справу, а від кого – удару в спину...

На жаль, нині в нашому козацькому русі панує хаос і цим користуються українофоби і провокатори. Якби вдалося навести лад, чітко структурувати козацькі організації, подолати «отаманщину», то це була б потужна патріотична сила в Україні. А враховуючи, що йдеться про іррегулярні воєнізовані структури, то варто було б жорстко зазначити в усіх юридичних документах, що на теренах України можуть утворюватися лише організації українського козацтва, а не якогось іншого. Будь-які «донські», «кубанські», «терські» козаки в Україні є загрозою національній безпеці нашої держави. На жаль, вони, ці проросійські формування, діють в Україні. Діють активно, агресивно і нахабно. Над усе в Криму, де постійно провокують етнічні конфлікти з кримськими татарами, погрожують українським організаціям, підтримують всі антидержавні проросійські акції.

Чому нинішня влада в Україні демонструє байдужість до цього питання? А тому, що вона є п'ятою колоною Москви в Україні, і все проросійське її влаштовує. Ми практично не знаємо за 10 років режиму Кучми випадків, коли б людину покарали за антидержавну діяльність, але можемо навести безліч випадків, коли карали за патріотизм і відданість Україні. Більше того, антиукраїнська пропаганда режимом Кучми всіляко заохочується. Нещодавно якусь українську державну нагороду отримав ... мер Москви Лужков. Отакої...

Якби нині жили на світі Валуєв, Столипін, Струве та інші українофоби, вони обов'язково отримали б від Кучми українські ордени. Отже, там, де є антиукраїнська влада, обов'язково виникне й антиукраїнське „козацтво".

Богдан Степовий

ОБЕРЕЖНО, ШОВІНІЗМ!

"Газета по-киевски" - черговий русифікатор

11 травня в приміщенні Агенства УНІАН видавці „Газеты по-киевски" з небаченою раніше помпезністю давали прес-конференцію з нагоди виходу першого числа своєї російськомовної „газеты". Був марш дитячої колони, оркестр, шампанське, всюди у цей час роздавали „Газету по-киевски"...

А перед УНІАН стояв пікет, учасники якого тримали гасла: „У Києві проживає 82,2% українців: Києву і киянам - україномовні ЗМІ", „Геть русифікаторів!", „Українській столиці – українську мову!", „Вейсберг, Кацман і Тихий – русифікатори". У листівках, що розповсюджувалися пікетувальниками, зазначалося, що *„Газета по-киевски"*- лише одна з ланок у схемі нищення українського національного духу в українській столиці.

Ця газета – не комерційний і не інформаційний, а політичний проект. Такими проектами є також „Киевские ведомости", „Киевлянин", „Киевский телеграфъ", „Киевский регион", „Столичка" та інші російськомовні видання, створені не українцями і не на український капітал. Хтось з олігархів вклав перед президентськими виборами кошти в „Газету по-киевски", переслідуючи очевидну мету - подальше ***розукраїнювання*** України. Те, що українська мова стоїть упоперек горла олігархам, підтвердив, відповідаючи на запитання журналістів, шеф-редактор „Газеты по-киевски" С. Тихий, заявивши, що „на українськомовний варіант неможливо знайти інвестора".

21 травня у столиці буде засновано Київський координаційний комітет захисту національної гідності українців, який шукатиме нові шляхи, аби зупинити русифікаторів.

Як бачить майбутнє України „Русское движение Севастополя"?

«Идея национального государства, которой слепо поклоняются украинские патриоты, – химера ... Все понимают, что на украинском языке говорят только на Украине. Но ведь нужен еще и язык межнационального общения. Известно, что язык господствующий должен по своему развитию стоять выше других подчиненных языков. Но реально этим уровнем развития обладает русский». («Русский Севастополь» №2, квітень 2004 р.)

У цьому і є увесь світогляд росіянина, який за природою своєю суперечить українському.

Якщо в США населення й поділене на групи, то жодна з них не виступає за ліквідацію державності і приєднання США до своєї історичної Батьківщини. А якби хто посмів, їх би тільки й бачили.

Навіщо нам ще одна мова міжнаціонального спілкування, коли в Україні є українська мова? Саме українська і повинна бути мовою спілкування в Україні, а не «господствующий» повсюдно « язик". А якщо хто хоче говорити іншими мовами, хай в своєму оточенні говорить. Наше ж завдання - йти до своєї мети, незважаючи ні на що.

Оксана Рум'янцева,
м. Севастополь

Боронь нас, Боже, від "друзів"...

Все-таки добре, що у нас є такі "сестри", як Росія. А у Росії є такий "чудовий" тележурналіст, як Кисельов. Бо хто ж за нас ще б так переживав? Кинув свою родіну, бо ж там всі проблеми, напевно, розв'язано, і єдине, що йому тепер свербить – «как нам обустроить Украину». І це набуває вже паталогічних форм. Як, скажімо, зрозуміти його фразу: „...государство должно быть безжалостным по отношению к себе, чтобы сделать жизнь для своих сограждан более комфортной".

Тяжко уявити взаємозв'язок між жорстокістю держави "до себе" і підвищенням рівня життя в ній. Умом, напевне, Кисельова "нє понять". Я іноді думаю, що це рецидив якоїсь садомазохістської патології, властивий московитам на генному рівні. Бо саме правління Івана Грозного та Петра Першого до сих пір вважається найбільш сприятливим для розвитку їхньої держави. А з точки зору пересічного московина загарбання чужих земель є найвищим мірилом діяльності керманича держави. Кількість знищених людей, навіть своїх, розглядається як неминуча данина на алтар розбудови держави. Такий діяч, як Єльцин, проклинається на всі лади, бо "ісконниє зємлі разбазарил".

А чим навіяне запитання до телеглядачів: від якої країни Україна найбільше "позаімствовала". Перелік країн серед можливих відповідей викликає подив - Росія, Польща та США.

Але попри все ми дочекаємося того дня, коли на НАШОМУ телебаченні будуть поставленні запитання: яка країна організувала голодомор в Україні з метою геноциду? В уряді якої країни служив пан Валуєв, відомий своїм наказом про заборону української мови? І варіанти відповідей: Росія, Парагвай, Танзанія.

О. Синякевич,
заступник голови МО КУН,
м. Біла Церква

Злочин у Харкові

5 травня в Харкові було заарештовано голову Харківської організації ПРП Івана Варченка та члена ПРП Євгена Золотарьова, які 1 травня організували акцію "Остання сорочка" для Віктора Януковича, і засуджено до 10 та 15 діб відповідно.

Конгрес Українських Націоналістів заявляє, що владою вчинено антиправовий акт, - членів блоку „Наша Україна" піддано політичним репресіям. Конгрес Українських Націоналістів вимагає негайного перегляду незаконного рішення; від правоохоронних органів – звільнення заарештованих членів ПРП.

Конгрес наголошує, що лише спільна боротьба під стягом свободи приведе українські народні опозиційні сили до перемоги. Єднаймося!

Конгрес-інформ

Нова провокація комуністів

Вінницька ОО КУН рішуче засудила дії комуністів області, очолюваних В. Петровим, які розбили свої намети і почали кампанію дискредитації В. Ющенка.

"Такі провокації не зможуть вплинути на високий рейтинг довіри до лідера, з яким український народ пов'язує надії на краще життя", - зокрема йдеться у прийнятому з цієї нагоди зверненні до громадян Вінниччини.

Прес-служба Вінницької ОО КУН

НЕ ПЛЮЙТЕ В СЛОВ'ЯНСЬКУ КРИНИЦЮ

Таки треба, бодай фрагментарно, зачепити суть книжки, яка з'явилася недавно на постсовіцькому просторі. Маємо на увазі видання, яке має назву "Обличие безбожия. Протоиерей Иоанн Чернавин. Тарас Шевченко и его религиозно-политические идеалы".

Основне завдання книги - обплювати постать Тараса Шевченка, звинувативши його в безбожництві або навіть у політичних гріхах, основним із яких, на думку автора, є - "противник слов'янського єднання". Та відзначимо, що це твердження фундаментально розходиться з правдою:

"Слава тобі, любомудре,
Чеху-слов'янине!...
Слава тобі, Шафарику,
Вовіки і віки!
Що звів єси в одно море
Слов'янськії ріки" ("Єретик").

Щоб підтвердити мізерність мислення протоієрея Іоанна Чернавіна, подаємо ще дещицю слів Тараса із наведеного вище вірша:

"...А я тихо
Богу помолюся,
Щоб усі слов'яни стали
Добрими братами,
І синами сонця правди..."

Як бачимо, Кобзарева думка - глобальна. Протоієрей Іоанн думає обмежено, локально, бо має на увазі вєліко-біло-малоросійський етнос. А про загарбані, чи то "добровільно" приєднані до Росії землі, він мовчить.

Чернавін хапається за "безбожія" Тараса Шевченка, щоб прикрити своє фарисейство і справжнє безбожництво сталінсько-беріївської РПЦ, до якої належить. І доводиться йому фальсифікувати та обплььовувати ім'я українського поета-будителя. Високомудро заявляє і повчає, що український народ робить із Шевченка культ. Але ж Шевченко сам піднявся над культом на недосяжну висоту і став рятівником та пророком нації. Карпатський селянин виділяв для портрета Тараса почесне місце на стіні у своїй хатині поряд з образами. Тоді про культ навіть ще не знали. Хоча ідеологи комунізму силкувалися створити культ Леніну й Сталіну, та, як відомо, портрета жодного з них на стінах селянських хат не було.

Тарас Шевченко закликав брататися і ткав міжлюдське братерство не на фарисейській, а на інтернаціональній християнській канві. А погляд його божественний сягав космічних просторів. Хіба не відчуваємо його вселюдської правди, коли він викриває облудність та фарисейство святош самодержавної й прислужницької попівської раті.

"Умудрітесь, немудрії:
Хто світ оглядає,
Той і серце ваше знає
І думи лукаві".

І зовсім нікчемними є закиди Шевченкові щодо його ворожості до православної Церкви. Бо яка Церква має бути в Україні? Мир у світі візьме свій початок, коли Українська соборна держава буде мати свою помісну християнську церкву. До неї наблизяться духовно і католицька, і греко-католицька, і протестантська Церкви. Помилки наші мають бути в парі з покаянням. Хіба РПЦ покаялася за замовчування великого голодомору в Україні? Хіба московським церковним діячам соромно за порушення християнських канонів своїм верховником Патріархом Алексієм!?

Протоієреєві Іоанну не подобається, що Шевченка полюбив рідний народ, що з великою шаною ставляться до нього різні народи світу. А поважають Кобзаря за заклик до справжньої дружби вільних народів. А справжня дружба може бути лише між суверенними націями.

А щоб закинути Шевченкові безбожництво, протоієреєві бракує аргументів. Адже Кобзар писав і таке:

"Пребезумний в серці скаже,
Що Бога немає..."

Щодо пошуку порозуміння в міжнародних і релігійних конфліктах також доцільно звертатися за порадою до Шевченка.

"Помолюся Господеві
Серцем одиноким
І на злих моїх погляну
Не злим моїм оком..."

Олексій Гуменяк,
член КУН

ОКУПАНТИ ЯК ОКУПАНТИ

Іноземні збройні формування, що перебувають на території іншої держави на підставі угод і договорів, повинні чітко дотримуватися законів цієї держави. Якщо не дотримуються, то в такому випадку йдеться саме про окупантів.

Днями господарський суд міста Севастополя розглянув позов Генеральної прокуратури України до Міністерства оборони Російської Федерації. Генпрокуратура вимагала вилучити з незаконного користування російського Чорноморського флоту 82 маяки, які російська сторона не передає Україні, і без яких гарантувати безпеку судноплавства неможливо. І це в той час, як усю відповідальність за можливі аварії і катастрофи покладено на Україну. Себто Росія злочинно грає життями українських та іноземних моряків. Господарський суд задовольнив вимоги України, але російська сторона відмовилась визнати рішення українського суду. Це означає, що російські військові не визнають юрисдикцію України над Севастополем і Кримом, адже за Конституцією України всі рішення українських судів є обов'язковими для виконання на всій території України. Крім того, в Основному законі чітко сказано, що на теренах України чинні тільки українські закони. Представники російських військових окупаційних структур, таким чином, публічно продемонстрували неповагу до Конституції і суверенітету України. Таке ставлення Росії до українських законів переконливо засвідчує, що там ніколи не змиряться з існуванням нашої держави.

Коли 2 роки тому Шевченківський районний суд міста Києва визнав винним у наклепах на дружину Віктора Ющенка Катерину Чумаченко і присудив сплатити штраф оглядача 1-го каналу російського телебачення Михайла Леонтьєва, той публічно заявив: «Я ср...ти хотів на рішення Шевченківського районного суду!» На жаль, то не є лише особиста точка зору одного окремо взятого московського хама і шовініста. То їхня колективна думка. Саме так вони ставляться до нашої держави та до нас усіх.

Коли в 1997 р. Павло Лазаренко за дорученням Леоніда Кучми підписав угоду про перебування російських військ на українській землі аж до 2017 р., себто протягом 20-ти років, то один киянин, зателефонувавши на українське радіо, сказав: «Які 20 років?! Їх же 20 днів витримати не можна!» Останнім часом у цьому починають переконуватися й мешканці Севастополя. Біля штабу російського Чорноморського флоту є житловий будинок. Люди, які там мешкають, вже втомилися від хамства російських військових, що зробили собі стоянку авт на подвір'ї і змушують всіх дихати бензином, лякають дітей, а на обурення реагують нахабними заявами: «Тут все – наше!» Спроби журналістки газети «Кримська світлиця» зустрітися з цього приводу з російським військовим начальством виявилися невдалими. Вахтерка на вході не просто відмовилась її пустити, але й показала... дулю. Напевно, навчилась в адмірала В. Масоріна, командувача російського Чорноморського флоту, великого фахівця з тицяння дуль під ніс українським офіційним особам.

Мешканці цього будинку біля штабу ЧФ вже зараз кажуть окупантам: «Забирайтеся геть, не чекаючи 2017 року!»

Від симбіозу московського кнута і петербурзької повії витворився огидний тип інтелігенції - зденаціоналізованих пристосуванців, які продавалися тим, хто був при владі або мав гроші. Не бракувало серед них і наших землячків, всіляких „кирп-гнучкошиєнкових", про яких Тарас Шевченко казав: «...раби, підніжки, грязь Москви, варшавське сміття ваші пани...»

ІНТЕЛІГЕНТИ, З КИМ ВИ?

Зрештою, ці блазні найчастіше закінчували своє життя на смітнику історії, адже правду народ мовить, що брехнею світ пройдеш - назад не вернеш. Перейшовши у спадок новій російській імперії – СССР, старий імперський смітник став розсадником наступної генерації - зросійщеної інтелігенції, т. зв. „радянської", ще більш ницої і підлої. „За шмат гнилої ковбаси у вас хоч матір попроси – то оддасте." Із числа оцих манкуртів всюдисущий КДБ і посадив на шию українському визвольному рухові 90-х років проводирів, завданням яких стало недопущення радикалізації народних мас, організація „оксамитової" революції. Відразу апологети соціалістичної політекономії стали палкими прихильниками ринкової економіки. Що ж до знавців марксистсько-ленінської філософії, то їм і перекваліфіковуватися не довелося: як проповідували матеріалізм, так і продовжують. Як боролись з атеїзмом та з націоналізмом, так і продовжують. Адже перекинчику, покручу, яничару ніщо так очі не коле, як свідомість того, що є хтось, хто не продається, хто відкрито проголошує свою приналежність до рідної нації. Чи не тому у т.зв. „Другому маніфесті української інтелігенції" червоною ниткою проходить ненависть до націоналізму. Хоч і маскується псевдопатріотичною казуїстикою.

Пам'ятаю Установчий з'їзд Конгресу української інтелігенції (КУІн), коли на трибуну піднімалися делегати від областей, і в їхніх виступах звучала тривога за долю України, пропонувалися конкретні дії для вирішення наболілих проблем. Але Іван Драч тільки те й робив, що „гасив" ці виступи, бо тоді йшлося не про створення організації, яка б об'єднала зусилля українських освітян, науковців, митців у справі побудови справді української України, а про підконтрольну посткомуністичній владі громадську структуру, яка б виконувала роль громовідводу і забезпечила імпозантний стілець для пана Драча - вже добряче підтоптаного на той час рухівського політика. Тому Конгрес української інтелігенції від часу свого створення став мертвонародженою дитиною і як організація нічим себе не проявив, окрім двох маніфестів - 1995-го і 2004-го рр., зміст яких уміщено у приповідці: „На городі бузина, а в Києві дядько."

Зрозуміло, що від названого керівництва КУІну, в силу його природи заклику до революції не діждешся. Організувати кампанію громадської непокори за прикладом Ганді вони теж не спроможні. Для цього треба йти в народ. А для цих космополітів, які упродовж останніх тринадцяти років тусувалися у владних передпокоях, наш народ чужий, незрозумілий, не вартий уваги самозваної еліти. Про таку елітність писав колись Іван Франко: „Ти, брате, любиш Русь, як хліб і кусень сала". А Микола Гоголь вустами Тараса Бульби сказав про таких, що паскудна милість магната, який жовтим чоботом своїм б'є їх в морду, дорожча для них за всяке братство.

Самкінець того грізного „Маніфесту" прозаїчний: «Ющенко! А-у! Ми тут! Не забудь про нас, коли ділитимеш після виборів портфелі! Ми ж бо представники «української інтелігенції!»

Тому звертаюся до українських освітян, науковців, митців словами о. Й. Заячківського, виголошеними ним ще 1868 р. на Першому Загальному зборі Товариства «Просвіта»: «Бідна Україна–мати, бідні і ви, сини її. Праця – це ваш капітал, з якого маєте сплатити довг народові. Так, ви знаєте, і нарід того свідомий, що ваша нинішня наука оплачується по найбільшій часті тим мізерним грошем, на котрий нарід криваво працює. А як доробитеся куска хліба, щоби вас Бог охороняв... від огидного космополітизму, котрий є погибеллю всякій народності, - то держіться свого народу ... Тоді лише ви будете сильні в народі, а нарід вами славний!"

Тільки український націоналізм врятує від загибелі український народ. Ставайте націоналістами і будьте націоналістами. Проповідуйте націоналізм і поборюйте космополітизм. Цим ви збережете і себе, і дітей ваших від занепаду і мороку забуття.

Дмитро Грицай

РЕПЛІКА

Щоразу, коли я бачу, як Президент Росії ніжно обнімає Президента України, пригадую Франкове:

„Вчора ще зайшов обняти
Півня білого, як брата,
- І по-братськи задушив."

А таки справді Путін має за що обнімати Кучму. Ще б пак. Треба Росії Азовського моря й Керченської протоки? Прошу дуже. Захотілося створити ЄЕП? Без проблем.

Кажуть в народі, якщо Бог хоче кого покарати, то відбирає розум. Отак покарано і тих 257 депутатів, котрі проголосували за ЄЕП?

А у ЄЕПі мова міжнаціонального спілкування буде одна (очевидно, що не казахська), і грошова одиниця буде єдина (авжеж, що не гривня - у новій п'ятидесятигривневій банкноті завбачливо не зазначено назви держави), буде створено газовий консорціум (сиріч, у безоплатне користування буде віддано матушці Росії газову магістраль).

Популярно мені пояснюють, що ЄЕП створено для того, щоб разом з Росією іти в СОТ. А що, окремо не можна? От і виходить, як у польській приповідці:

«Зебралося два Андрухі
Єден сьлєпі, другі – глухі».

З повагою ***Р. Гринь,***
м. Дрогобич

14 травня Славі Стецько виповнилось би 84 роки

СЛАВНА ДОЧКА УКРАЇНИ

У пам'яті кожного народу свято зберігаються імена славетних пращурів, особливо, жінок, які звеличили себе подвижництвом в ім'я свого народу.

Серед них і героїчна Ярослава Стецько, залюблено звана в народі – Славою, навіть за похилого віку.

Родом з українського села, вона через свою діяльність націоналістичного спрямування змушена була залишити любу Батьківщину і значну частину свого життя перебувати за кордоном, змагаючись за долю України-Руси. Вона була поряд зі своїм чоловіком Ярославом Стецьком, широковідомим діячем, який очолював Організацію Українських Націоналістів. Це ж ними всіх нас лякали за радянського режиму, а дехто наполоханий і дотепер. Після того як не стало Ярослава Стецька, пані Слава очолила ОУН, створила Конгрес Українських Націоналістів і була його Головою до кінця життя.

Цю, вищою мірою відповідальну місію, вона пронесла гідно її благородно-гуманного призначення.

Повернувшись в Україну-Русь після розвалу так званого Союзу, пані Слава розгорнула діяльність Конгресу, була обрана депутатом вищого державного органу.

Пані Слава набула такого авторитету, що ніхто з так званих "опонентів" не наважувався їй суперечити. І, тим більше, влаштовувати обструкції. Навпаки, після її виступів депутати стоячи їй плескали, і чути було виголоси: "Слава Славі!"

Пані Слава була навіть, певною мірою, символом України-Руси. Висока, ставна, по-молодечому струнка, хоч їй було за 80, високоосвічена, мудра, врівноважена в ділових стосунках, вона одразу ж викликала повагу до себе і до ідеї, яку сповідувала все своє свідоме життя. Ця ідея – цілковита самостійність і незалежність України-Руси та гідне її місце у світі.

Володіючи вільно кількома мовами, пані Слава могла б достойно акредитувати нашу державу в Організації Об'єднаних Націй. При тому в особистих стосунках вона була милою, легкою, веселою і дотепною. А з виборцями надзвичайно уважною, чутливою і дієвою щодо їхніх прохань. Тому до неї зверталися по допомогу не лише її виборці.

Я мав за честь бути знайомим і спілкуватися з пані Славою. Не забуду повік наші з нею бесіди про долю України. Я був свідком того, як люди прагнули зустрітися з пані Славою. Навіть тоді, коли вона перебувала в тяжкому стані в лікарні. А коли вона, як кажуть в народі, була "при силі", то на прохання виборців побачитися з нею, порадитися, вона йшла до них за будь-якої погоди, навіть не будучи відповідно одягненою і взутою. Отак вона діставалася гірських полонин, йшла до людей снігами вище колін. Йшла, усвідомлюючи, що ризикує життям...

Щонайвища пошана до патріотичної діяльності пані Слави поширилася по всьому світу. І це сприяло утвердженню нашої державності. Отже, її життя і боротьба за відродження і утвердження нашої Батьківщини як держави має стати прикладом і наснагою для нас і наших нащадків. І ми зобов'язані увічнити пам'ять пані Слави - спорудити монументальні пам'ятники на могилі і на рідній Тернопільщині, відкрити музей Слави Стецько у Києві, який неодмінно має стати меморіалом.

Інформація про велику дочку України-Руси пані Славу Стецько повинна увійти до підручників з історії України-Руси. А ми маємо пишатися світовою славою пані Слави.

14 травня голова Конгресу Українських Націоналістів, народний депутат Олексій Івченко, члени Головного проводу КУН поклали вінок до могили Слави Стецько на Байковому кладовищі.

Вдячний долі, що знав пані Славу

Вперше я побачив пані Славу у травні 1991 р., коли вона після довгих років еміграції приїхала за завданням проводу ОУН на святкування 50-річчя Акту відновлення української державності. Урочистості відбувалися у Львівському оперному театрі. Пригадую, як її вітали: присутні в переповненій залі встали і дуже довго аплодували. Слава Стецько тоді заявила , що залишиться тут допоки Україна не стане незалежною державою.

Зустрічався я з пані Славою на Великому Зборі КУН у 1993 р. в Палаці „Україна". Це був інтелектуально й емоційно насичений українським духом захід. Якби президію того Збору можна було ще тоді пересадити в Кабмін, то Україна сьогодні була б заможною і сильною державою. Потім майже 6 років працював разом з пані Славою в Конгресі.

Ця жінка уособлювала собою спадковість поколінь борців за волю України: соратниця С. Бандери, дружина Я. Стецька, депутат Верховної Ради трьох скликань. Розумна, з великим політичним і життєвим досвідом, вона була непересічним авторитетом в Україні, у світі, і, безумовно, для кожного із нас. Ми відчували, що поруч загальновизнаний лідер і в той же час - ввічлива, життєрадісна жінка-українка. Її вирізняла тактовність, чуйне відношення до будь-якого співрозмовника. Але щодо питань нації, державності була безкомпромісною і категоричною.

Ми їздили разом по Україні, спілкувалися з людьми. Комуністична пропаганда сформувала у багатьох негативне відношення до націоналізму. Часто, особливо на Сході, нам радили змінити назву партії з націоналістичної на патріотичну. Пані Слава рішуче відкидала цю ідею, усвідомлюючи, що тільки партія, яка сповідує ідеологію українського націоналізму, має майбутнє.

Велика заслуга п. Слави в тому, що зуміла організувати і вишколити цілу когорту націоналістів на теренах України. Серед членів нашого проводу сьогодні 80 % тих, хто розбудовував Конгрес від самого початку – це досвідчені, зрілі патріоти. Саме пані Слава брала безпосередню участь у їхньому становленні як націоналістів.

Коли її не стало, ми провели кілька нарад, політичну раду і 13 квітня 2003 р. переважною більшістю голосів головою Конгресу обрали Олексія Івченка. Ми не помилилися, то була єдина кандидатура, здатна втримати набудоване і успішно його розвивати. Партія зростає. Тільки за 2003 р. створено 270 міських і районних організацій, плануємо розбудувати 3000 сільських і селищних осередків КУН. До нас іде студентська молодь. Маємо газету, яка знайшла свого читача, допомагає в розбудові організації, поширенні націоналістичних ідей.

Конгрес докладає зусиль, щоб на наступних президентських виборах переміг кандидат від державницьких сил - В. Ющенко. Пані Слава завжди дуже тепло відгукувалася про лідера „Нашої України", вважала, що він буде достойним українським народним президентом.

Впевнений, що найкращим проявом шани до п. Слави є продовження справи її життя - розбудови української держави. Вдячний долі, що знав пані Славу, що пощастило з нею працювати і вчитися у неї.

Володимир Борейчук,
заступник голови КУН

ПОСТАТЬ ВЕЛИЧНА І МАСШТАБНА

Постать Слави Стецько настільки велична і масштабна, що світло і тіні від неї ще довго будуть супроводжувати нашу діяльність, і ще довго з п. Славою ми звірятимемо наші успіхи і наші помилки. Велике видно здалеку, визначна особистість також піддається огляду лише з відстані часу. Систематизація її біографії і творчості – це справа майбутнього, і ми, українські націоналісти, зобов'язані це зробити і продовжити її справу.

Я вперше побачив п. Славу в Києві на конференції українських націоналістів восени 1992 р., яка тоді й стала установчою для КУН, але познайомилися ми лише влітку 1993 на І зборі КУН в Палаці „Україна". Цей збір багато в чому нагадував І з'їзд Руху у 1989 році. Він був воістину епохальним вже тим, що начисто спростував інсинуації про віджилість і непотрібність націоналізму і національної ідеології в сучасній Україні. Цей збір був, як промінь світла, як ковток повітря для людей, націоналістів за духом, що перебували на той час і в Русі, і в УРП, і в ТУМ, і в братстві УПА, і в ДемПУ і в багатьох інших організаціях, але бажали консолідуватися в одній націоналістичній структурі. Я впевнений, що без С. Стецько, без її повернення в Україну такої консолідації не сталося б. Саме цей збір довів українцям, що Україна як держава відбудеться лише на основі української національної ідеї.

І якби створення Конгресу було єдиною справою С. Стецько, вже за це її ім'я варто вписати золотими буквами в історію України. Але вона зробила багато більше, бо попереду було ще 10 років політичної діяльності.

Тоді, 1993 р., КУН був зареєстрований як політична партія, що стала політичним фасадом для ОУН(р), головою якої водночас була п. С. Стецько. Але фактично КУН став „парасолькою" націоналістів і під час виборів 1994 р., і він, як колись УГВР, надав підтримки багатьом людям, що стали депутатами ВРУ. Але сама п. Слава того року депутатом не стала, хоч була зареєстрована в Стрийському ВО і, безумовно, виграла б. На перешкоді стала псевдоукраїнська влада, яка ніяк не хотіла зрозуміти, що ніякого іншого громадянства, крім українського, п. Слава ніколи не мала. Особисто Л. Кравчук зволікав з визнанням цього факту і під таким формальним приводом ЦВК зняла пані Славу з реєстрації.

Народ любив і поважав п. С. Стецько і сприймав її, як символ, яким не можна торгувати. Це засвідчили її виборчі кампанії 1997, 1998, 2002 рр. Тисячі людей збиралися на зустрічі з нею. Вона тріумфально перемогла в 1997 р., отримавши 90% голосів, попри опір губернатора Івано-Франківська п. М. Вишиванюка, перемогла і в 1998.

Прийшла до парламенту і 2002 р. у складі блоку В. Ющенка, заради справи витримавши образу: винесення за межі провідної десятки на 11 місце. Зрештою, всі зрозуміли, що це було помилкою - не привабило ні Донбасу, ні Одеси, але відштовхнуло багатьох націоналістів на Заході України.

Двічі устами п. Слави виголошувався текст присяги депутатів ВР.

Політичний спадок п. Слави ще буде аналізуватися, але про деякі уроки можна говорити вже зараз: українська нація може реалізувати себе лише в українській державі – п. Слава була серед небагатьох, хто заради цього повернувся на Батьківщину. Без націоналізму української національної держави не відбудеться, і цю ідею вже сприймають політики інших напрямків, бо націоналізм – це є захист свого товаровиробника, вчителя, робітника, цілої нації.

Як не парадоксально це звучить, але українська націоналістка п. С. Стецько була водночас великою інтернаціоналісткою, очолюючи АБН, де об'єднувалися націоналісти багатьох поневолених націй. Гасло «За нашу і вашу свободу!» було для неї святе.

Ще 1998 р., коли більшість українських демократів боролася лише проти комуністів і фактично підтримувала Л. Кучму, С. Стецько стала на чолі блоку «Національний фронт», що став праобразом правої опозиції до режиму Л. Кучми.

Не стане Барабаш Хмельницьким, а Кочубей Мазепою. Не стане Щербицький Бандерою. Кочубеї, барабаші, щербицькі і кучми спроможні лише знову заколонізувати Україну. Слава Стецько боролася за Українську Самостійну Соборну Державу, і ми віримо, що її сподівання справдяться з виборами українського президента, української Верховної Ради, української влади.

Євген Гірник,
народний депутат України

Севастополь пам'ятає

1995 рік у Севастополі нагадував морську донну міну, на якій антиукраїнські сили намагалися розвести багаття. У вересні того року до нас прибула пані Слава Стецько. Вона заздалегідь попередила про своє бажання зустрітися з громадскістю, українськими моряками, особисто ознайомитися з ситуацією навколо флотської проблеми.

До мене звернулися з проханням організувати зі Славою Стецько прямий ефір на радіо „Бриз" ВМС України, на що я радо погодився.

На ТРК „Бриз" надіялись зустріти жінку-воїна й борця, а зустріли лагідну, високоінтелігентну пані.

Упродовж години ефірного часу говорили про національно-визвольну боротьбу українців під час Другої світової війни, про керівників ОУН-УПА, про соратників пані Слави, її еміграцію і роботу у Верховній Раді. Скажу відверто, я вів прямий ефір і був зачарований моєю співрозмовницею. Глибиною думки, толерантністю вона обеззброїла тих, хто планував зірвати програму.

За годину прямого ефіру до студії надійшов 21 дзвінок радіослухачів. Пригадую, вона тоді сказала про свою впевненість у тому, що в Севастополі в скорому часі все вгомониться і галасливий крик шовіністів пропаде, як на сонці роса.

Прощаючись, пані Слава спитала, що ми будуємо. Відповів, що службове приміщення, але нема коштів, щоб завершити будівництво до осені. Вона тут же дала нам гроші на закупівлю вікон і дверей. Через тиждень їх було встановлено.

Потім Слава Стецько в клубі Севастопольського Військово-Морського інституту зустрілася з офіцерами й курсантами, громадськістю міста. Вітали її дуже тепло, бесіда точилася допізна.

Зустрічі з пані Славою до сих пір пам'ятають у Севастополі. І її прізвище вписано до переліку спонсорів нашої ТРК, вона назавжди залишилася для нас найпочеснішим гостем.

Коли її не стало, «Бриз» - єдиний серед телерадіоорганізацій Криму помістив щирий некролог пам'яті полум'яної українки – по-флотськи, чайкою, провів її у потойбічний світ. Для нас, моряків, вона є прикладом відданості народу, вірності справі боротьби за його волю.

Мирослав Мамчак, м. Севастополь

Спогад про Миколу Міхновського в днях відбудови Української держави

ВІЙСЬКО ЙДЕ

Одного вечора під кінець березня 1917 р. поручик Міхновський запросив мене разом із ним повечеряти. Коли я жартом сказав йому, що ми й так щодня разом обідаємо й вечеряємо, то він урочисто відказав: "Так, але сьогодні... я запрошую на вечерю ціле товариство. Бо ті "щодня" ми з вами й не обідали, й не вечеряли, а відбували... "повинність". А от сьогодні – повечеряємо, як ся належить! Цілим товариством!"

Десь о годині 18 ми зібралися в свойому "штабі" й засіли до вечері. Стіл був накритий, як для справжнього пиру. Крім живих квітів, була солідна "батерія" всіляких пляшок вина.

На цю вечерю Міхновський запросив усіх членів організаційного комітету, з осіб же, до нього не приналежних, був Микита Шаповал, що на той час прибув до Києва.

Доклад поручика Міхновського про конечність власного війська

Та вже по вечері, за кавою, Міхновський помітно споважнів і попросив уваги. Ми насторожилися й підсіли до нього ближче. Він змалював коротенько перебіг подій від часу зречення царя до біжучого дня. Підкреслив, пригадую, такі моменти:

"1. Несподіваність, із якою прийшла революція. Вона, як того можна було сподіватися з аналогій 1905 року, мусила була прийти разом із програною війною та в парі з демобілізацією. Та сталося так, що події помінялися чергою і перемішалися в часі – і війна ще не скінчилася, а революція почалася.

2. Розгубленість петроградського Тимчасового уряду, якого кожне посунення зраджує нервовість, загрожує катастрофою також і Україні.

3. Коли московські соціялісти-большевики все голосніше підносять гасло негайного сепаратного замирення з осередніми державами, то Тимчасовий уряд, під натиском своїх союзників, хоче довести ту набридлу всім війну "до пабєднаво канца"; остаточно ж маси підуть за тим, хто дасть негайний мир, і такі нахили вже тепер можна ствердити серед московської салдатні.

4. Українське громадянство в своїй національно ніби й свідомій частині цілковито не підготоване до революції та до її використання, збирається просити всього того, що треба брати.

5. Серед українського громадянства відчувається великий брак людей, які думали би українськими державотворчими категоріями, як відчувається виразна перевага в людях, збочених у бік різних соціялістичних утопій, звідки й походить їхня проповідь "спільного фронту" з московською демократією. Останнє є не що інше, як політичне москвофільство.

6. Московщина, все одно яка – царська чи республіканська, абсолютистична чи демократична, – ніколи не дасть Україні того, на що Україна має очевидне право, і все буде стреміти, щоб удержати Україну в стані своєї кольонії.

7. Історичний момент, який переживаємо, вимагає від нас чину – рішучого й обережного, – який приведе до нашої Цілі.

8. Мусимо зорієнтуватися в ситуації та прийняти рішення, щодо нашої Цілі й щодо засобів, якими її маємо осягнути.

Наша ціль, – тут М. І. Міхновський встав і, якось відрухово, встали ми, – це буде: "В своїй хаті – своя правда, і сила, і воля" – власна держава! Правду знаємо, сили не посідаємо – як же здобути нам волю, щоб збудувати "свою хату"?

По добрій волі Москва на це не пристане, бо без України з її скарбами, навіть при Україні автономній, що добром своїм без московської контролі розпоряджатиме, зійде Московщина до значення другорядної держави.

Виробити "свою хату" можемо тільки тепер, коли Росія в революції стратила голову, бо коли вона опритомніє, то буде для нас пізно "свою хату" будувати! Москва, опритомнівши та привернувши сили, з корінням буде нищити всякі сепаратні рухи, хоч би для того довелося їй винищити мільйони всяких сепаратистів.

За цю "свою хату" доведеться боротись і, вірніше усього, доведеться боротися збройно. Це – неминучість! При такій невідклічній неминучості Московщина вже зараз є нашим ворогом, зрештою, двісті літ знаним. Тому залицяння наших демократів до Москви та їхні надії на "дружню" демократію "братнього" народу – не лише наївні, а просто дурні. Вони не знають, що право дає тільки сила!

Оскільки осередні держави в моменті біжучої війни є ворогом нашого одвічного ворога, остільки ж вони являються нашими природними союзниками. Отже, наша війна з тими державами на російсько-московському боці, війна за чужі нам інтереси, яку нам накинула Московщина, – для України не тільки непотрібна, більш того – є неоправдана і божевільно-злочинна.

Треба сподіватися, що Московщину остаточно переможуть, а з нею й нас, з усіма тяжкими наслідками, які випадають на долю переможеної сторони. Під цим оглядом ліпше нам бути з переможцями. Мусимо передбачувати розвиток подій, щоб якнайдоцільніше його використати для нашої нації – не як чинник підрядний, а вирішний.

Для цього мусимо бути консеквентними й зробити вибір.

Настрої, які переважають серед українського громадянства, зокрема серед вояків, такі: 1) всім осточортіла війна і всі прагнуть миру – прагнуть зберегти себе; 2) в очі б'є стихійне пробудження національної свідомости – до цього часу несвідоме відчування своєї національної відрубности й відмінности від москвинів знаходить розумне пояснення й на очах перетворюється на патріотизм; 3) український вояк, як це видно з прикладу Волинського полку, є прекрасним революційним матеріялом, якому лише треба вказати ціль і напрямок чину.

Посідаючи такий прекрасний людський матеріял, мусимо використати його в Україні для цілей тільки українських, революцію в Україні мусимо обернути на національну революцію й завершити її створенням самостійної Української держави. В цьому все наше завдання!

До того маємо всі підстави, і насамперед правні, які випливають зі статей Переяславського договору. Коли на основі того договору в 1654 р. Україна прийняла протекцію московського царя, підкреслюю, що не зверхність над собою московської нації, то тепер, коли московський цар уступив, то, під державноправним оглядом, Україна вернула до стану, в якому перебувала до Переяславського договору! Має тепер вільну руку розпоряджатися собою по своїй волі. Але... з цим нашим правом, оскільки не підіпремо його аргументами сили, жадна Москва рахуватися не захоче, і боротьба з нею – війна – неминуча!

Мусимо до того готовитися і в неминучій війні перемогти! Але як?"

Всі мовчали, бо на це "як?" – що могли відповісти?

По павзі М. І. Міхновський почав розвивати такі пляни:

"Перше наше завдання – це творити власну військову силу всіма засобами, які до того будуть надаватися. Мусимо передбачувати всі труднощі і перешкоди, які поставить перед нами не лише петроградський Тимчасовий Уряд та військове командування, а й все без винятку московське суспільство. Бо останнє встигло виробити в собі психольогію народу-пана у відношенні до всіх немосквинів. Під цим оглядом, перший-ліпший московський "міхрютка" – на цілу голову вищий від тих наших демократів, що закликають до спільного "революційного фронту" з москалями. Треба, отже, передбачати, що труднощі й перешкоди в нашій роботі поставить нам також і демократична частина нашого суспільства. Робитиме це тому, що затратила інстинкт Пана-Володаря на рідній землі...

Всі ці труднощі мусимо перебороти, а перешкоди, коли б не далось усунути, то мусимо знищити! Безоглядно!"

Слухаючи Міхновського, всі ми немов завмерли – забули, що й кава прохолола, з таким напруженням ловили кожне його слово.

До нас тепер говорив великий український державник, що сам давно вже пробив обдумав кожну найменшу подробицю, від якою нам доводилося тепер напружуватися.

А Міхновський говорив далі: "Мусимо розвинути шалену агітацію серед війська – на фронті й у запіллю. Мусимо й будемо вимагати від командування, щоб виділило українців в окремі національні частини, як це зроблено для поляків. В разі спротиву – а він буде напевно – будемо творити частини, не питаючись. Ці частини будемо перекидати коли не в Україну, то в кожному разі на ті фронти, що переходять через українські землі, й одночасно очищувати Україну від московської салдатні. Цю роботу треба розпочинати негайно й переводити її невпинно. Так, як це збагнув і як робить наш любий батько-полковник Глинський (тут Микола Іванович сильно стиснув руку полковнику Глинському, що сидів із ним поруч).

На час, коли скличемо з'їзд, мусимо вже мати під командою українські бойові частини – на фронті й у запіллю, і насамперед – у Києві!

На Військовому з'їзді, коли витвориться відповідна атмосфера, – мусимо її відповідно "нагріти" – проклямуємо Україну Самостійною Державою.

В першу чергу з'їзд виділить зі свого складу військову владу – вибере гетьмана. Треба передбачити, що наші демократи спротивляться тому. Але гетьман зуміє, коли зайде потреба, спромогтися не лише на силу фактів, але й факти сили!

Першим кроком гетьмана буде замиритися з осередніми державами. Самостійна Україна не потребує воювати проти своїх природних союзників, навпаки, повинна з ними співпрацювати. Для цього першого кроку нам і потрібно мати своє військо – хай невелике, але сильне духом.

Замирившися з осередніми державами, вирвемо ініціятиву від московських большевиків. Вони зараз ще безсилі, але мають страшну зброю, дужчу від трійливих газів, яка може дати їм перемогу. Це їхня безоглядність та гасло негайного сепаратного миру. І цю зброю мусимо їм вибити з рук – мусимо їх попередити! Замирена Україна стане для інших частин атракційною силою, навіть для суто Московщини, – стане силою, яка дала спрагнений мир. А тоді, – тут М. Міхновський встав (і ми за ним також), і після павзи урочисто докінчив: – З нами Бог – розумійте, язиці, і покоряйтеся! Аж тоді "на степах України блисне булава".

Всі кинулися до Миколи Івановича й, кричачи "слава!", почали підкидати його вгору. Насилу заспокоїлися...

Міхновський, ставши на ноги, усміхнувся і попросив: "Хвилиночку, панове!" Подзвонив. З'явився кельнер, якому він тільки кивнув головою і знову, звертаючись до нас, сказав: "Хвилиночку, панове". За кілька хвилин два кельнери внесли пару пляшок шампана й тацю пугарів. – "Для такої оказії шампан мусить бути", – пояснив М. Міхновський.

"В своїй хаті – своя правда, і сила, і воля! – урочисто почав М. Міхновський і, піднісши пугар вгору, говорив далі: – Так вип'ємо, панове-браття, за нашу Правду, прозору й чисту, як це вино! Вип'ємо за нашу Силу – хай вона грає-піниться й іскрить, переливається через береги, як цей шляхетний шампан! Та це вип'ємо за нашу Волю – міцну і життєдайну, як оця золотая кров землі, що в наших пугарях!

За Україну! За козацьку націю! За наші успіхи! За Славу!"

Одним духом вихилили ми пугарі й, мов на приказ, розбили їх на дрібні кусники! Після тосту, що його щойно підніс Міхновський, не вільно було з тих пугарів пити за дрібніші справи!

Далеко поза північ сиділи ми в "штабі" й обговорювали тактику творення українських частин. Тоді ж таки зродився плян формування поруч із Богданівським – Полуботківського полку, яким знову взявся заопікуватися полковник Глинський.

Міхновський був одним із небагатьох вибранців, що мали дар передбачувати грядущі події, мав, отже, властивості, потрібні політикові.

І цим разом, снуючи свій великий плян, що його хотів перевести на Всеукраїнському військовому з'їзді, він передбачував усі труднощі й перешкоди, які доведеться побороти, щоби плян той здійснити.

Головними з них були: зажерливість усякої Москви й непідготування, інертність та м'якотілість тогочасних провідників української нації. Ці останні просто не уявляли собі, як то може Україна жити як не залежна від Москви держава. Через те вони не мали відваги у відповідальний момент, що тоді надходив, одним ударом розрубати вузол, що в'язав Україну з Москвою.

Міхновський твердив, що "в політиці мають значення й дають добрі наслідки тільки доконані факти, підперті силою, що є їхньою підставою та передумовою.

Проклямування на Військовому з'їзді самостійної Української держави буде страшною несподіванкою.

Вона заскочить усіх, до неї не підготовлених. Ставши доконаним фактом, така несподіванка ще більше поглибить ту розгубленість Тимчасового уряду, яка на той час була очевидна, й одночасно безмірно збільшить питому вагу й авторитет українства, надавши йому величезну моральну силу в очах своїх мас. Така несподіванка дасть українській інтелігенції могутній творчий імпульс, виведе зі стану політичної інерції, збудить її скриту енергію – поставить перед тим фактом, що треба працювати для власної держави.

Не можна допустити, щоб Москва від того першого удару опритомніла, а тому треба, коли зайде потреба, вдарити по ній новим доконаним фактом. Коли проголосимо самостійну та від Москви не залежну державу, зараз же оповістимо про це цілому світові. Коли б Москва цього доконаного факту не захотіла визнати, тоді робимо їй ще одну несподіванку – ставимо перед новим доконаним фактом: Український уряд пропонує осереднім державам завішення зброї та прикладає передумови, щоби на їхній підставі розламати формальні мирові переговори.

Тоді як Союз визволення України від самого початку війни інтенсивно працює в осередніх державах при цілковитому з боку тих держав признанню й попертю, маємо певність, що ті держави відразу й охоче визнають її суверенність і з радістю приймуть мирові пропозиції. Для них це означатиме ліквідацію їхнього Східного фронту від Прип'яті аж до Дунаю, добросусідські відносини з такою багатою країною, як Україна, й можливість усі свої сили кинути на Захід.

Українська столиця стане тоді для армії на фронті тим атракційним пунктом, звідки пролунали слова спрагненого миру, й Петроград не матиме того війська, яке пішло б війною на ту Україну, що проскорила мир.

А коли вже на те піде, що на Військовому з'їзді не повелося би проголосити самостійності, треба буде ділати безоглядно та в інший спосіб, творячи, знову ж таки доконані факти. У крайньому випадку "прорвемо греблі" – зробимо так, як це колись зробили нідерляндські гези, щоб вигнати зі свого краю окупантів-іспанців.

"Прорвати греблі" – це значить, що на тих відтинках фронту армії, де стоятимуть українські частини, одної прекрасної ночі, після попереднього порозуміння й на даний приказ, пропустити на тих відтинках німців на тили армії і взяти в полон увесь фронт! Для цього треба мати на фронті бодай кільканадцять українських дисциплінованих частин, які б на своїх відтинках "прорвали греблю".

Тоді набираємо охотників до Української армії, демобілізуємо гречкосіїв, оголошуємо побір новобранців, усіх москалів даруємо німцям і вже з німецькою допомогою проголошуємо й реалізуємо Українську державу".

Готовлячись до всіх можливостей, Міхновський уже звербував кількох молодих старшин, добрих українських патріотів, які виїхали на фронт до своїх частин, щоб вести серед них українську роботу, тобто творити з них українські сотні й курені, чи коли не поведеться, – українізувати їх зовсім революційним порядком.

Вартоломій ЄФТИМОВИЧ

Микола Міхновський "Самостійна Україна", вид-во Конгресу Українських Націоналістів, 2004 р.

2-3 травня в Ялті пройшли дні Степана Руданського, бо ж минає 170 років із дня його народження і 131 рік із дня смерті. У панахиді та в Руданківських читаннях взяли участь політики, науковці і широка громадськість.

На поминальному обіді виступив голова ОО КУН Василь Овчарук.

Прикро, що влада досить стримано ставиться до увічнення пам'яті видатного українця: будинок, де він жив, тихо приватизовано,з нього зірвано меморіальну таблицю; досі в місті немає пам'ятника Руданському. Українство Криму вкотре звертається до владних структур з проханням усунути цей недогляд. Обнадіює те, що в рамках Днів Руданського нарешті з'явилась пам'ятна дошка на управлінні ветеринарної служби - з написом: "Видатний український поет і лікар Степан Руданський відкрив у 1861 році першу ветеринарну лікарню в м. Ялта".

"Смерті першої не пригадую..."

Це пророцтво – із його раннього вірша «Моя смерть» (поети бачать за горизонт). Прожив фатально мало – 39, але так багато встиг. Його називають "народним поетом", і недарма.

Широкому читачеві Степан Васильович Руданський насамперед відомий як автор коротких дотепних віршованих анекдотів, узятих із вуст народу і названих І. Франком співомовками (сам Руданський називав їх приказками). Є там "про чужих", "про своїх" і "про самих себе". Сміх Руданського не злорадний, а поблажливий (добре знав людську психологію), і тому ці твори, "викладені з надзвичайною простотою, влучністю й грацією вислову" (І.Франко), незмінно користуються повагою читачів не лише в Україні, а й за її межами.

Народився Степан Руданський на Вінниччині (с. Хомутинці, а тепер - Руданське Калинівського району) 6 січня 1834 року. Мав бути священиком, як і його батько, проте порушив його волю, вийшов з духовного стану і вступив до Петербурзької медико-хірургічної академії, яка була на той час дивним островом вільнодумства в імперії.

Розгніваний отець Василь позбавив сина будь-якої матеріальної допомоги, тому студентські роки Руданського були неймовірно важкими: жив не лише в холоді, а й голоді. Ці побутові умови, виснажливе навчання, підробітки, а також активна літературна творчість - не раз по 15-17 віршів на день (петербурзький період - основний у творчій долі Руданського) - підірвали його здоров'я - захворів на туберкульоз легень.

Ще до закінчення медико-хірургічної академії студент Руданський клопочеться про направлення його на роботу в Крим. Клопотання задовольняють, і в листопаді 1861 року молодий спеціаліст приступає до своїх обов'язків ялтинського повітового лікаря. 12-річний період перебування в Криму дуже насичений: професійна робота як міського лікаря, завідуючого лікарнею, карантинного лікаря в порту, лікаря в алупкинських маєтках князя Воронцова і навіть лікаря Ялтинського повіту, а також активна громадська робота. Платня невелика, а роз'їздів багато. Проте весела вдача і доброта привертали до Руданського людей. Особливо його любила міська біднота, яку лікував безкоштовно.

Для Ялти, що саме починала бурхливо розвиватись, Руданський зробив надзвичайно багато і навічно закарбував своє ім'я в її історію: став першим ветеринарним лікарем міста й повіту, піонером санітарної справи кліматології та кліматотерапії на південному березі, започаткував пожежну, епідеміологічну й метеорологічну служби, відкрив першу стаціонарну лікарню, адже мав найкращу на той час у Криму медичну освіту, а також ж зініціював першу медичну бібліотеку в Криму (Ялта, 1865 р.).

Був поважаною людиною (обирався почесним мировим суддею сімферопольсько-ялтинської округи, був головою межової комісії міського управління, секретарем комітету з питань благоустрою Ялти і багато іншого). Землю своєї садиби безкоштовно передав для спорудження міського фонтану...

Напружена праця, безперервні інтриги торгашів, невлаштованість родинного життя призвели до того, що влітку 1872 р. Руданський, під час холери в порту, захворює і 3 травня 1873 року помирає на руках у брата Григорія зі словами: "Україно моя мила...". Поховали його на Масандрівському цвинтарі високо над морем.

Руданський відомий також як автор багатьох ліричних творів, 33 з яких стали піснями, зокрема такі популярні, як "Ти не моя", "Мене забудь", "Повій, вітре, на Вкраїну" та ін., а також переспів із польської "Чорний кольор", що став шлягером. У творчому доробку Руданського - крім пісень і приказок - байки, небилиці, співи, історичні поеми, серед яких – заборонена і лише недавно видана поема „Мазепа". Знав більше 10 мов, тож у Ялті, після Валуєвського указу, що закрив вуста українській літературі, зайнявся перекладами, зокрема "Іліади" Гомера.

Брав уроки малювання в Айвазовського, лікував Щепкіна, підготував збірку народних пісень Поділля, зібраних під час навчання в Шаргородській бурсі, займався археологічними розкопками... За життя книжки поета не вийшло - через різні причини, проте твори активно поширювалися в рукописних списках, особливо серед студентства. Тільки в 1880-му Олена Пчілка видала "Співомовки Степана Руданського".

Наталка Поклад

БОЛЬОВІ ПРОБЛЕМИ

ВИВЧЕННЯ УКРАЇНОЗНАВЧИХ ДИСЦИПЛІН У НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДАХ КРАЇНИ

Такою була тема „круглого столу", що відбувся 11 травня ц. р. у приміщенні НСПУ. Його учасники з занепокоєнням відзначали загальні тенденції до гальмування та згортання процесів українського національного відродження. У ряді регіонів мережа шкільних навчальних закладів не приведена у відповідність до національного складу населення. Турбує явище існування шкіл, україномовних лише за офіційним статусом, а не за фактичною мовою навчальної і позанавчальної роботи.

У новому державному стандарті освіти скасовано українознавство як базову навчальну дисципліну. Допущено невиправдану диспропорцію у розподілі годин на вивчення української літератури. Передбачуване перенесення до інваріантної частини навчального плану позиції "мова національної меншини" означає на практиці повернення до обов'язкового вивчення у школі російської мови. А декларована настанова вивчати зарубіжну літературу мовою оригіналу мовно вивищує насправді одну літературу – російську.

Під загрозою українознавчий цикл дисциплін у ВНЗ негуманітарного профілю та в закладах професійно-технічної освіти. Кількість годин на ці дисципліни у ВНЗ скоротилася за останні 10 років більше ніж у 4 (!) рази, у такій же пропорції скорочена кількість українознавчих кадрів. Запроваджена у вузах т. зв. модульна система викладання дозволяє замінювати історію України усесвітньою історією чи політичною історією світу, українську та зарубіжну культуру – курсом культурології, вибірковий аналіз програм якого засвідчує фактичну відсутність у цьому курсі власне української культури.

На одностайну думку учасників зібрання усі ці тривожні явища сприяють ослабленню та руйнуванню засад української державності, вимагають невідкладних заходів на державному рівні для виправлення й оздоровлення ситуації.

В прийнятій ухвалі учасники „круглого столу" вимагають прийняти з цього приводу урядову постанову; внести корективи до державного стандарту освіти стосовно вивчення українознавства, української літератури (у старших класах), зарубіжної літератури та мов національних меншин; забезпечити виконання положень резолюції III Всесвітнього Форуму Українців з питань освіти.

Ініціатори зібрання звернулися до міністерства освіти та науки з наступними вимогами та рекомендаціями (друкуємо скорочено – ред.):

- Забезпечити викладання циклу українознавчих дисциплін в обсягах, не менших від тих, що були запроваджені на початку 90-х рр.;
- Узяти під контроль наявність та якість українознавчого змісту в усіх навчальних програмах і підручниках як для шкільної та професійно-технічної освіти, так і для ВНЗ;
- При вступі до ВНЗ забезпечити перевірку знання вступниками водночас мови та літератури у формі апробованих часом творів або відповідно розроблених тестових завдань;
- Запровадити у ВНЗ курс практичної української мови, з вивченням цього предмету в усіх негуманітарних ВНЗ не менше як упродовж шести семестрів;
- З метою уникнення дублювань шкільного курсу історії України запровадити у ВНЗ нормативний курс "Історії української державності";
- Встановити у ВНЗ негуманітарного профілю "комбінований" державний іспит з українознавчих дисциплін;
- Припинити навчання іноземців російською мовою, що підриває авторитет України в сучасному світі;
- Повернутися до апробованої часом варіативності шкільних програм з української літератури;
- Унеможливити викладання в навчальних закладах іноземних мов на основі російської мови та обов'язковість вивчення російської мови;
- Вжити конкретних заходів стосовно додаткового наснаження українським національним змістом виховної роботи серед дітей та юнацтва.

Ухвалу підписали керівники установ та організацій – ініціаторів "круглого столу":

А. Погрібний, П. Мовчан, П. Кононенко, М. Горинь, В. Яворівський, І. Драч

ЩО РОБИТИ, ЯКЩО...

Ти – студент. Це звучить гордо. Але разом з приємними клопотами незабаром з'являються й перші серйозні проблеми. Скажімо, раптом в кінці семестру тобі повідомляють, що тебе буде відраховано. Реагувати треба оперативно. Маємо надію, що ця стаття стане тобі у нагоді.

Переступивши поріг рідного ВНЗ ти підписав статут чи інший документ, засвідчивши тим свою готовність дотримуватися правил внутрішнього розпорядку та факт ознайомлення зі своїми правами та обов'язками як студента. Навряд чи ти тоді докладно вивчив положення того документу - не до того було. Зараз ти маєш змогу ознайомитися з ними. Отже, **студент має право** на: здобуття певного освітньо-кваліфікаційного рівня, вибір ВНЗ, одержання направлення на стажування, роботу, доступ до інформації, право на участь в науково-дослідницькій роботі, право на стипендію, участь в об'єднаннях громадян, на трудову діяльність в позаурочний час, перерву в навчанні, на забезпечення сприятливих умов для проходження практики, право бути обраним до органів самоврядування ВНЗ, право формувати індивідуальний план навчання (у порядку, встановленому ректором), право на академвідпустку, поновлення, переведення, пільги на проїзд тощо.

Проте **жодне право неможливе без обов'язку.** А це: додержання законодавства та моральних норм, систематичне оволодіння знаннями, додержання статуту, правил внутрішнього розпорядку ВНЗ, виконання навчального плану у встановлені строки, відвідування занять відповідно обраного індивідуального графіку. Ти також забов'язаний вчасно повідомляти керівництво ВНЗ про неможливість відвідувати заняття, складати заліки. Випускники, які здобули освіту за кошти державного чи місцевого бюджету, направляються на роботу і повинні відпрацювати за направленням у порядку, встановленому Кабінетом Міністрів. Інші обов'язки встановлюються статутами ВНЗ, тому поцікався, які права і обов'язки надає тобі твій навчальний заклад.

Тебе **можуть відрахувати на таких підставах:** за власним бажанням, за незадовільне складання іспитів і заліків протягом сесії (для передзачі студенту надається час), за невиконання навчального графіку, за появу на заняттях, в бібліотеці, в гуртожитку в нетверезому стані, в стані наркотичного чи токсичного сп'яніння, за вироком суду, за не проходження практики (студент має право на повторне проходження практики у встановлені терміни), за грубе порушення навчальної дисципліни (за згодою профспілкового комітету). Відрахування неповнолітніх студентів має бути погоджене зі службою у справах неповнолітніх при місцевих органах виконавчої влади.

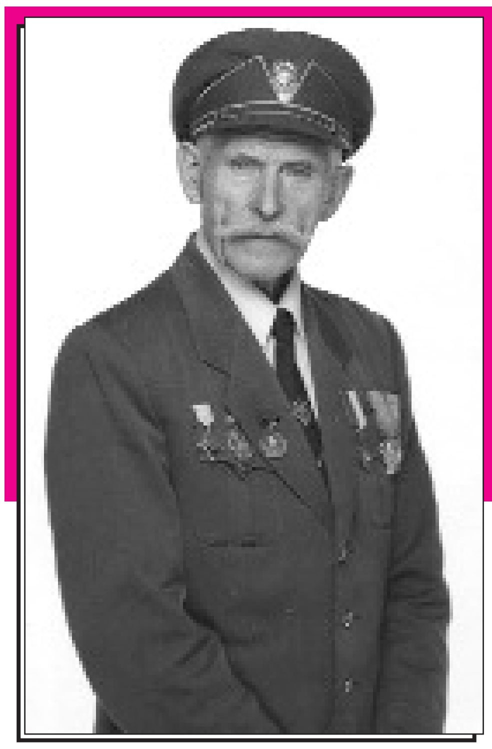
Відрахованому з ВНЗ видається академічна довідка встановленої форми та оригінал документа про повну загальну середню освіту. До особової справи студента додаються: копія академічної довідки за підписом керівництва, скріплена печаткою і завірена деканом, залікова книжка, студентський квиток і, скріплена печаткою за підписом декана, навчальна картка студента.

Так сталось, що тебе відрахували. Не засмучуйся, не все втрачено. Поновлення здійснюється ректором незалежно від тривалості перерви в навчанні, причин виключення. Особи, відраховані з вищих закладів освіти III, IV рівнів акредитації, можуть бути поновлені на навчання до ВНЗ І, II рівнів. Заява про переведення або поновлення повинна бути розглянута у ВНЗ протягом 2 тижнів. Ректор ВНЗ має право поновити на другий курс студентів, які були виключені з першого курсу, за умови ліквідації ними академічної заборгованості.

І запам'ятай, тебе не мають права відрахувати через політичні погляди чи членство у партії. Якщо так сталося, ти маєш право подати до суду. Успіхів тобі!

Детальніше: Закон України "Про вищу освіту"

Реґіна Дацюк

Лицар Петро Касінчук

Він не каявся і не просив помилування. Коли його знайшли у схроні й запропонували здатись, він стріляв. Поранили в руку, але й тоді не здався. Схрон закидали гранатами, ще й вистрілили з ракетниці - взяли напівживого із забитими паморокам. При ньому були і німецький автомат з чотирма магазинами, пістолет, граната, "Мала історія України" на 24 аркушах... і його шістнадцять літ. Це був останній бій для Петра Касінчука „Тура" і його побратима Костюка Івана "Шаблія".

Касінчука приводили до чуття нашатиром, ударами чобіт, гумовими палицями. Підняли, записали прізвище і псевдо, і провели головною вулицею Мельниці-Подільської повз школу, в якій вчився Петро. Саме в цей час була перерва. Учні і вчителі споглядали на арештованого. "Стрибок" - Крижановський заставляв "Тура" голосно викрикувати: "Я - бандит". Але не таким було галицьке виховання хлопця, щоби так ганьбити себе. Кричав лише той, хто був справді бандит - конвоїр... Ні побої, ні московські матюки не вичавили жодного звука з арештованого, тільки губи "Тура" ворушились - молився...

Йому було лише 16... Вчився у Чортківській гімназії на третьому курсі. Саме тоді почалися великі дії УПА на Волині й Вінниччині проти німців, польських боївок та більшовицьких партизанів. Всі вони грабували українські села. ОУН організовує проти банд збройний опір по всій Україні. Частина старших студентів добровільно записується в дивізію "Галичина". Молодші вступають в юнацьку ОУН і виконують доручення зверхників.

Прийшли незабаром "червоні визволителі". КГБ заарештовує батька. Конфіскують книжки, папери, фотографії. Між паперами кегебісти знайшли Петрові конспекти з історії України, де був намальований тризуб. Маму і Петра викликають до КГБ, погрожують за тризуб посадити до камери... При передачі в камеру їжі, мамі вдалось повідомити чоловіка про останні події і погрози синові... Батько благословляє Петра на підпільну працю.

Будучи підрайоновим юнацької ОУН, Петро передав Провід своєму другові Миколі. Додому більше не повернувся. Мама про все знала. Щоб уникнути підозр, ранком пішла до КГБ і спитала: "Де мій син, його вдома нема. Ви його посадили з чоловіком, бо ви грозились це зробити". Начальство витріщило очі. Мама вимагала показати їй сина. Вони заперечували. Мама декілька разів на день приходила в КГБ, приносила передачі синові й чоловікові. Батько був радий, що Петра не арештували. Він знав, де його син...

"Тура" призначили до чоти, яка згодом переросла в сотню. Невдовзі став політреферентом чоти. Перше бойове хрещення отримав на "Троянівському Валу" між Збручем і Дністром. Від першого до останнього бою пройшло півтора року. Вивчив усі засоби конспірації, засвоїв ворожу тактику, спав у лісі на снігу, ходив болотами... Мучило юнацьке сумління: встиг - небагато... Але заспокоював себе тим, що зробив все, що міг.

Його засудили до 15 літ каторги. Покарання відбував у таборі "Чекіст" у Томській області. Потім етапом пройшов на Магадан-Колиму. Тут були табори:"Сопка", "Коцуган", "Білова" та інші. Уранові руди й золоті копальні імені Берії відбирали здоров'я, прирікали на смерть. Там же відбували покарання й інші відомі краяни – Іван Гнатюк, Богдан Когут, Іван Гурин, Омелян Польовий "Остап", Сильвестер Скоробагатий, Михайло Климчук, Матвій Сухіна і багато інших, з якими спілкувався Петро Касінчук.

Після смерті Сталіна багато змінилося. У 1955 р. Касінчука звільнили за амністією для малолітніх. Він приїхав у Красноярський край на поселення, де жила його мама Настя, домігся права виїзду на Україну. У 1955 р. разом приїхали в Мельниці. Господарство було конфісковане, поселилися у родини. Почалися митарства з працевлаштуванням. Закінчив профтехучилище, влаштувався у колгосп електромеханіком, заочно вчився у Борщівському технікумі механізації, отримав атестат зрілості, вступив на заочне відділення Тернопільського філіалу Львівського політехнічного інституту.Через переслідування часто міняв місце роботи: працював художником, малярем, керівником технічного гуртка в Будинку піонерів, мотористом на Кудринецькій ГЕС, фотографом і навіть майстром на консервному заводі. І всюди він був „небезпечним". Після вступу до ВНЗ отримав роботу в інституті, працював художником, скульптором.

Конгрес Українських Націоналістів вітає ветерана визвольних змагань з ювілеєм. Здоров'я Вам, друже Петре, щастя, добра і здійснення справи всього Вашого життя – здобуття Української Самостійної Соборної Держави.

У "Колимських університетах" колись пластичну анатомію роз'яснили Петрові Матвій Сухіна з Кубані - професійний художник - та Михайло Климчук - майстер живопису. У творчій спадщині Петра Касінчука - акварелі, графіка тушшю, замальовки олівцем.

За інкрустацію до 150-ти річчя Тараса Шевченка - робота "Кобзар" львівські мистецтвознавці призначили перше місце і вирішили надіслати експонат до Києва, але ж знову "біографія"...

Після закінчення інституту в 1968 р., Петра послали до Києва на перекваліфікацію. Тут Касінчук почав контактувати з „шестидесятниками" і отримав від них заборонену працю Івана Дзюби "Інтернаціоналізм чи русифікація?". Повернувшись у Тернопіль, розмножив текст і роздав для поширення. Особа "В", почувши у той час, що почалися арешти дисидентів, почав спалювати книжечки на подвір'ї. Це побачив досвідчений кагебіст, але поки добіг, то з книжечок залишився попіл. Але боягуз під погрозами признався, що саме він спалив і хто це йому дав... Коли про те, що сталося, довідався П. Касінчук, то негайно вилетів до Тюмені, де мав кума Івана на заробітках і пристав до його бригади. Пропрацював там 5 років, залишивши з дружиною трьох дітей. Час ішов, проте КГБ так і не зміг нічого довести. Тільки пригрозили, що не простять...Але нема поганого, щоб не вийшло на добре. У Тюмені заробив грошей, на які збудував хату і завів господарство у Мельниці - Подільській.

... І ось Незалежність ... Петро Касінчук їде на Східну Україну, в Крим, Запоріжжя, Харків, Київ - на підтримку голодуючих студентів, на перезахоронення Стуса, Марченка, Литвина. Багато Петро Касінчук зробив добрих справ, усього не згадаєш, але найбільшим здобутком свого життя він вважає заснування братства ОУН-УПА Подільського Краю "Лисоня", формування Всеукраїнського Братства УПА ім. генерала Р. Шухевича.

Голова "Лисоні" Касінчук відпочинку не знає. Він є членом Головного проводу Конгресу Українських Націоналістів, членом Головної Булави Всеукраїнського Братства ОУН-УПА ім. генерала Р. Шухевича. Його нагороджено двома Золотими хрестами за заслуги та віддану працю, зусилля, покладені на розбудову Української держави.

Отримав особисте вітання від В. Ющенка, яке завершується словами: "Будуймо Україну разом!"

У цій важливій багатогранній справі він має вірних помічників-однодумців - Б. Когута, І. Гермаківського, Б. Андрушка, В. Ситника, С. Прокопчука, Я. Перчишина, Д. Сопінського, О. Каменюка, Л. Бойка, М. Тараса, Г. Левинця, Г. Стасюка та інших.

Щодень допомагають Петру Касінчукові дружина Ольга, сини - Ігор і Юрій, дочка Галина та внуки - Петро, Іван, Мар'ян.

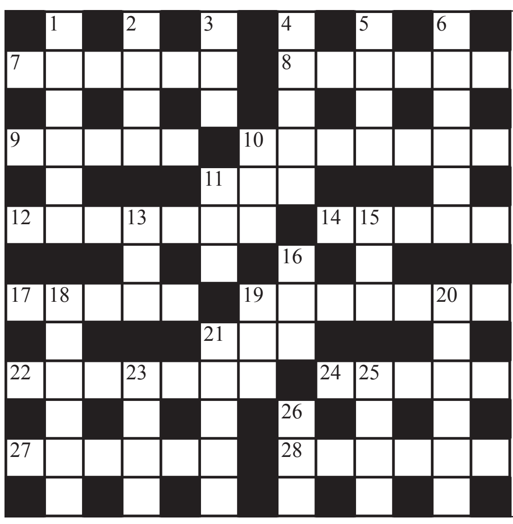
Петро Касінчук своїм життям заслужив перед рідною Україною найвищих нагород. За таку вірність своїй Вітчизні, видно, й сам Всевишній дарує невтомному патріотові довгі роки життя. Цими днями йому виповнилося 75.

Олександр Ліберний

Шановні друзі!

Передплатіть на II півріччя 2004 р. газету „Нація і держава" на поштових відділеннях України. Не пошкодуйте коштів – підтримайте нас. Ми підтримаємо вас. Разом здобудемо українську Україну.

Нехай Вам щастить!

ХРЕСТІВКА

Горизонтально: 7. Гірський притулок. 8. Той, який краде. 9. Місто, під яким згинуло 359 укр. вояків. 10. Рід демона (в укр. міфології). 11. „Мені однаково, чи буде той ... молитися, чи ні" (Т. Шевченко). 12. „Константський єретик великий" (4,3). 14. Район Києва. 17. Інгредієнт пива. 19. Оповідання М. Вовчка. 21. Права притока Вісли. 22. „... Мартіян" (твір Л. Українки). 24. „Одно ..." (поема Л. Українки). 27. "Додолу верби гне..." (Т. Шевченко). 28. Опера Станіслава Людкевича.

Вертикально: 1. Місто, яке оборонила Мати Божа від турків. 2. „... і весна" (опера М. Лисенка). 3. „... Коцький (опера М. Лисенка). 4. Псевдо Р. Шухевича. 5. Лоб. 6. „Задивляюсь у твої..." (В. Симоненко). 10. Хитрий звір. 11. Укр. молодіжна організація. 13. Найдовша ріка світу. 15. Притока Волги. 16. „... і Україна" (гасло СУМ). 18. Наймення кн. Ярослава. 19. Геометрична фігура. 20. Укр. графік (1896-1939). 21. Поет, автор збірки „Ненависть і любов". 23. Допоміжна частина війська. 25. „Є..., що мурликають ніби коти" (В. Симоненко). 26. Хвалебний вірш.

Відповіді до хрестівки з № 17

Горизонтально: 7. Ясла. 8. Борислав. 9. Бистро. 10. Дурний. 11. Яси. 13. Пласт. 15. Єгова. 17. Руфін. 18. Шведи. 20. Авари. 22. Дяк. 24. Книжка. 26. Оксана. 27. Полонина. 28. Лука. **Вертикально:** 1. Мстислав. 2. Партос. 3. Зброя. 4. Броди 5. Острог. 6. Кати. 12. Софія. 14. Три. 15. Єна 16. Вершники. 19. Дажбог. 21. Василь. 22. Давид. 23. Косач. 25. Неон.

Хто і як ділить пожертви в храмі

Зустрілися ксьондз, православний священик і рабин та й діляться досвідом - хто і як ділить пожертви в храмі.

Ксьондз:

- У мене є стіл. На ньому крейдою малюю коло. Підкидаю над столом гроші. Які впали в коло – йдуть на боже, а які поза коло – мені.

Православний священик:

- У мене також є стіл. Крейдою ділю його навпіл. Підкидаю над ним гроші. Які впали справа – на боже, а які зліва – мої.

Рабин:

- А мені непотрібно ні стола, ні крейди. Я гроші підкидую до неба. Які пішли туди – Богові, а які вернулися – мені.

Шеф-редактор **Олексій Івченко**
Видавець **Конгрес Українських Націоналістів**
Засновник **Степан Брацюнь**
Редакційна колегія **Іван Белебеха, Іван Головацький, Анатолій Погрібний, Степан Семенюк**

Наша адреса: **01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м. Київ;**
тел./факс (044)229-78-08
e-mail: nacija@mail333.com
www.nacija.org.ua
Передплатний індекс: **09715**
Банківські реквізити: **СПД Брацюнь Степан, р/р №26001016925980 в банку "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300131, ЄДРПОУ 2305606776**

Реєстраційне свідоцтво: Серія **КВ** № **7970** видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003р.

Головний редактор **Микола Гук**

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ВАТ "Видавництво "Київська правда" Замовлення № 1304 Наклад 60000 примірників

НАЦІЯ і ДЕРЖАВА **Пишіть! Дзвоніть! Приходьте! Підтримуйте!**

НАШІ КОРПУНКТИ

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 26-65-57
Дніпропетровськ	Коров'яковський Анатолій	(05693) 7-59-76
Донецьк	Олійник Марія	(0622) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 22-56-09
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Ковальчук Григорій	(0522) 24-50-64
Київська обл.	Сахацький Олександр	(044) (297)27-5-70
Київ	Лупаков Євген	(044) 253-32-30, (8-067) 769-47-34
Луганськ	Кук Володимир	(0642) 95-28-81
Луцьк	Максимович Олег	(03322) 2-39-35, 2-40-97
Львів	Вовк Михайло	(0322) 35-12-48
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 29-07-90
Мукачеве	Гурзан Василь	(03131) 2-25-45
Одеса	Перегінчук Михайло	(0482) 731-00-78
Полтава	Карнаух Олександр	(0532) 58-86-51
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 22-20-26
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Манжела Борис	(0542) 22-73-78
Тернопіль	Ткач Володимир	(0352) 22-01-71
Харків	Дяків Богдан	(0572) 16-02-18
Херсон	Лушпінський Роман	(0552) 29-57-78
Хмельницький	Вітряний Олесь	(0382) 6-95-85
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лупул Іван	(0372) 54-42-88
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81